

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 16Csp/143/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117215745
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Johana Máčajová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2019:2117215745.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Johanou Máčajovou v právnej veci žalobcu: S. A., J.. XX.XX.XXXX, G. E. Q. XXX, E. Q., zastúpený: JUDr. Vladimír Sidor, advokát so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická č. 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpená: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., 1.mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 95,80,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 39,58 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne od 02.12.2016 do zaplatenia, a to všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku súd žalobu zamietá.

III. Žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 17,38 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 20.06.2017 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 95,80 Eur s príslušenstvom a náhradu trov konania titulom bezdôvodného obohatenia.

2. Žalobca v žalobe uviedol, že Spoločnosť Home Credit Slovakia, a.s., Piešťany, so žalobcom (ako spotrebiteľom) uzatvorila dňa 11.01.2016 Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej aj len „Zmluva“), na základe ktorej bol žalovanému (správne má byť žalobcovi) poskytnutý spotrebiteľský úver s nasledujúcou špecifikáciou: celková výška úveru - 479,- EUR, celková výška splátky - 28,74 Eur, počet splátok - 20, Ročná úroková sadzba - 20,86 %, RPMN- 23,20 %, Priemerná hodnota RPMN - 29,89 %. Celková čiastka splatná spotrebiteľom- 574,80 Eur. Predmetná Zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a s ďalšími predpismi slovenského právneho poriadku. Zmluva neobsahuje povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľských úveroch, a to: priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok podľa § 9 ods. 2 písm. v) zákona č. 129/2010 Z. z., keď v Zmluve je uvedená priemerná hodnota RPMN vo výške 23,20 %, pričom podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2016 ku dňu 31.03.2016 zverejnených dňa 29.04.2016, priemerná hodnota RPMN spotrebiteľských úverov do 1.500 Eur pri splatnosti od 1 do 5 rokov predstavovala 20,29 %. Pokiaľ ide o zabezpečenie spotrebiteľského úveru, žalobca poukazuje na bod VI. Dohoda o zrážkach zo mzdy. Uzatvorená úverová zmluva tak neobsahuje priemernú hodnotu RPMN, resp. tento číselný údaj uvedený v úverovej zmluve nie je správny, pričom z hľadiska dodržania základných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovených § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. možno takto

stanovené obsahové náležitosti považovať za dodržané iba v prípade úplného uvedenia všetkých údajov v správnej hodnote. Poukazuje na rozhodnutie KS Žilina sp.zn.10Co/576/2013, OS Bánovce n/B sp.zn. 6C/1S1/2015). Absencia uvedenej náležitosti je ustanovením § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. sankcionovaná tým, že odporcovi poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Žalovaný v Zmluve neuviedol spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky, ako to vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľ má byť zrozumiteľne informovaný o termínoch mesačnej splátky a o spôsobe započítania mesačnej splátky na istinu, úroky a prípadné poplatky. Je vylúčené, aby sa Zmluva odvolávala na inú listinu, napr. všeobecné obchodné podmienky alebo splátkový kalendár. Súd v takýchto prípadoch považujú neuvedenie spôsobu započítania splátky na istinu, úroky a prípadné poplatky za neprijateľnú podmienku, a ako takú za neplatnú v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. (KS Žilina zo dňa 28.06.2016, sp. zn. 5Co/214/2016, KS Trenčín sp. zn. 6Co/523/2014, KS Trnava, sp. zn. 23Co/65/2015 a iné). Nestačí uvedenie výšky splátky, ale je potrebné určiť, aká časť splátky je poukazovaná na jednotlivé jej zložky (istinu, úrok, poplatky, prípadne iné). Uvedené je odôvodnené aj potrebou vyhnúť sa svojvôli veriteľa pri započítavaní jednotlivých splátok úveru na jeho istinu/úroky/poplatky. V prípade uvedenej absencie náležitosti sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

V zmluve nie je dojednaná konečná splatnosť úveru. Táto podstatná náležitosť musí byť v Zmluve jasne určená pevným dátumom, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal dostatočné informácie na kvalifikované rozhodnutie. Neuvedenie tejto zákonnej náležitosti môže do značnej miery narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa. Tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru), poukaz na rozhodnutie KS Prešov, sp. zn. 17Co/2/2015. Ďalšou chýbajúcou podstatnou náležitosťou zmlúv o spotrebiteľskom úvere je aj uvedenie doby trvania zmluvy. V Zmluve nie je uvedená žiadna informácia, kedy sa predmetná Zmluva končí, preto podľa ust. § 11 odst. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch to spôsobuje, že úver vyplývajúci z takejto zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkový. (poukaz na rozhodnutie KS Trnava, sp. zn. 23Co/158/2013). Rovnako neuvedenie konečnej splatnosti úveru aj doby trvania zmluvy sa úverová zmluva a úver z nej vyplývajúci považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Výška úrokovej sadzby uvedená v predmetnej Zmluve nezodpovedá (v neprospech žalobcu) výške priemernej úrokovej miery z úverov peňažných ústavov v čase uzavretia predmetnej zmluvy. Žalobca vychádza z priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk uverejnenej na internetovej stránke Národnej banky Slovenska (<http://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaie/udaiove-kategorie-sdds/urokove-sadzby/priememe-urokove-miervz-uverov-obchodnvc-bank>). Priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby bola 9,51 % pre podobné typy úverov so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby v mesiaci január 2016. V zmysle Zmluvy je dohodnutá ročná úroková sadzba úveru 20,86 %, čo predstavuje viac ako dvojnásobok priemernej hodnoty v bankách. Dohoda o výške úrokov musí byť (v zmysle rozhodovacej praxe slovenských súdov, napr. rozhodnutie KS v Prešove zo dňa 05.11.2014, sp. zn. 3 Co/114/2014, rozhodnutie NS SR zo dňa 26.06.2013, sp.zn. 4 Cdo 51/2012) v súlade s ust. § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, výška úrokov sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Keďže dohodnutá výška úrokovej sadzby viac ako dvojnásobne prevyšuje mieru úrokov z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetnej zmluvy, ide o neplatný právny úkon. Rozpor s dobrými mravmi a neplatnosť právneho úkonu judikovali sudy SR, vrátane NS SR v rozhodnutí zo dňa 31.07.2009, sp. zn. 1 M Cdo 1/2009. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností, pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať, úroky sú potom neplatné v celom rozsahu. Zmluva tak neobsahuje určenie výšky úrokovej sadzby, pričom úrok z úveru je jedným zo znakov, ktoré zmluvu o úvere definujú. Túto časť zmluvy od jej zvyšnej časti nie je možné oddeliť, čo znamená, že zmluva o úvere, by z tohto dôvodu mala byť posúdená ako neplatná. Zmluva o úvere je teda neplatná pre absenciu jej podstatnej náležitosti (platné dojednanie o úroku) a žalobca je povinný podľa zásad o bezdôvodnom obohatení vrátiť žalobcovi len poskytnutú sumu úveru (poukaz na rozhodnutie KS Prešov zo dňa 18.12.2014, sp.zn. 8Co/112/2014).

Žalobca sa nesúlad Zmluvy so zákonom pokúsil so žalovaným riešiť mimosúdnou cestou, žalovaný na predsporovú výzvu zo dňa 18.11.2016 nereagoval. Na základe vyššie uvedeného sa poskytnutý úver zo Zmluvy považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalobca má povinnosť splatiť úver len do výšky skutočnej istiny. K dnešnému dňu žalobca splácal riadne a včas v zmysle Zmluvy a splatil žalovanému sumu celkovo minimálne 574,80 Eur. Z toho vyplýva, že žalobca uhradil nad rámec istiny sumu vo výške 95,80 Eur. Preplatok zakladá bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu. Žalobca požaduje vrátiť preplatok späť spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 95,80 Eur odo dňa 02.12.2016 (uvedený dátum je dňom, kedy žalovaný už vedel, že sa bezdôvodne obohatil na

žalobcovi a mal dostatok času obohatenie vrátiť na účet žalobcu), až do zaplatenia. Žalobca žiada súd, aby vyzval žalovaného na predloženie úplného výpisu splácania úveru zo strany žalobcu, z ktorého bude zrejmé, v akej výške bol žalobcovi úver poskytnutý, stav splátok, a v akej výške bol úver žalobcom splatený, vrátane spôsobu započítavania jednotlivých úhrad na istinu alebo príslušenstvo úveru. Žalobca poukazuje na povinnosť veriteľa v zmysle § 569 ods. 1 OZ vydať dlžníkovi na jeho požiadanie písomné potvrdenie, že došlo k úplnému alebo čiastočnému splneniu dlhu. Žalobca požiadal žalovaného o vydanie potvrdenia o jednotlivých čiastkových úhradách dlhu, z ktorého by bolo zrejmé, v akej výške bol už dlh žalobcu splnený (a to aj s prihliadnutím na to, akým spôsobom boli započítavané jednotlivé platby veriteľom na istinu, úroky alebo iné plnenia). Žalovaný na túto výzvu nereagoval, resp. potvrdenie pre žalobcu odmietol vydať a nesplnil si tak zákonom uloženú povinnosť vyplývajúcu veriteľovi z ust. §569 ods. 1 OZ.

3. Žalovaný sa podaním zo dňa 31.01.2019 vyjadril k žalobe a uviedol, že pre záver o dôvodnosti nároku uplatňovaného žalobcom titulom bezdôvodného obohatenia je potrebné, aby žalobca preukázal, že medzi ním a žalovaným právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol, t.j. aby preukázal, že žalovaný bezdôvodné obohatenie získal, že mu vznikla majetková ujma, ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Žalovaný má za to, že žalobca uvedené skutočnosti nepreukázal, žalobcovi nemohla a ani nevznikla žiadna pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko nedošlo ani k plneniu bez právneho dôvodu - žalobca plnil na základe úverovej zmluvy, ktorá je riadnym právnym dôvodom, ani plnením z neplatného právneho úkonu - úverová zmluva nebola súdom vyhlásená za neplatnú, ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol - úverová zmluva nebola v čase plnenia súdom vyhlásená za bezúročnú a ani bez poplatkov. Žalovaný súčasne spochybňuje aj žalobcom uplatnenú výšku bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalovaný žalobcovi vratkou zo dňa 17.05.2016 vrátil sumu 32,46 Eur a dňa 12.07.2016 sumu 25,92 Eur. Súhrnne teda platby žalobcu na žalovanej úverovej zmluve boli vo výške 518,58 Eur, pričom výška poskytnutého úveru bola 479 Eur. Nie je zrejmé, na základe čoho si žalobca bezdôvodné obohatenie vo výške 95,80 Eur uplatňuje. Ako dôkaz predkladá Prehľad čerpania, úhrad a vratiek na Ú. XXXXXXXXXXXX.

Ohľadne žalobcom tvrdenej nesprávne uvedenej priemernej RPMN uvádza, že priemernú hodnotu RPMN upravoval v čase uzatvorenia úverovej zmluvy § 9 ods. 2 pod písmenom z). Zákon sankcionuje bezúročnosťou a bez poplatkovosťou len:

- neuvedenie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z,) aa) a § 10 ods. 1

- nesprávnu ročnú percentuálnu mieru nákladov - RPMN v neprospech spotrebiteľa. Zákon o spotrebiteľských úveroch rozlišuje medzi pojmi neobsahuje náležitosti a uvedená nesprávne. Priemerná hodnota RPMN v úverovej zmluve uvedená je, pričom zákon nikde neuvádza, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov aj v prípade, ak je výška priemernej RPMN uvedená nesprávne. Žalovaný má však za to, že priemerná hodnota RPMN je v úverovej zmluve uvedená správne vo výške 29,89 %, a to podľa § 9 ods. 2 písm. z) zákona č. 129/2010 Z.z., platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. Úverová zmluva č. 4601088181 bola uzatvorená dňa 11.01.2016, vychádzal tak z tabuľky pre 3. kalendárny štvrtrok 2015, ako dôkaz predkladá súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrtrok 2015.

K námietke žalobcu o nedodržaní zákonných náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z., uvádza, že informácie o splátkach sú upravené v časti textu zmluvy označeného „Úver“, kde sú presné údaje o výške mesačnej splátky 28,74 Eur -bod 40, o počte splátok 20 - bod 41, o lehote splatnosti - bod 49, termín konečnej splatnosti - 20.09.2017 a tiež o termínoch splatnosti splátok, kde je uvedené pod bodom 46: dátum prvej splátky dňa 11.02.2016. Pod bodom 47. je uvedené úhrada nasledujúcich splátok vždy do 20. dňa v kalendárnom mesiaci. Názor žalovaného na splnení uvedenej zákonnej náležitosti je plne v súlade aj s Rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, ktorý vo svojom závere konštatoval, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Rovnako zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Poukazuje na bod 52 uvedeného Rozsudku: „...článok 10 ods. 2 písm. h) tejto smernice stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú

splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.“ V zmysle bodu 53 Rozsudku: „...iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Smernica 2008/48 nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky.“ V zmysle bodu 55 uvedeného Rozsudku: „...pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice 2008/48, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti...“ V zmysle bodu 58 Rozsudku „Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.“

Náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je v úverovej zmluve uvedená výlučne v súlade so znením zákona o spotrebiteľských úveroch a v súlade so znením Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výška, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Termín konečnej splatnosti je uvedený priamo v zmluve presne stanoveným termínom dňa 20.09.2017. Taktiež je uvedený aj termín prvej splátky dňa 11.02.2016. Žalovaný preto považuje tvrdenie o absencii termínu konečnej splatnosti v úverovej zmluve za nepravdivý a zavádzajúci.

Ohľadne úrokov za poskytnutie úveru žalovaný uvádza, že slovenská právna úprava kontrolu primeranosti plnení pripúšťa len v prípade, ak zároveň došlo k vade v kontraktáčnom procese (napr. jedna zmluvná strana využila tieseň, neskúsenosť, atď. druhej zmluvnej strany). Samotný nepomer plnení na konštatovanie neplatnosti nepostačuje. Konkrétne ustanovenia § 39a a § 49 Občianskeho zákonníka upravujú hrubý nepomer vzájomných plnení alebo nápadne nevýhodné podmienky, avšak vždy len spolu s kumulatívnou podmienkou využitia tiesne, závislosti, alebo inej vady v kontraktáčnom procese. Ak by bolo úlohou súdov zneplatňovať zmluvy pre hrubý nepomer vzájomných plnení (v tomto prípade nepomer výšky úrokov k poskytnutiu úveru) na základe § 39 OZ, boli by ustanovenia §§ 39a a 49 Občianskeho zákonníka obsolentné. V čase uzatvorenia zmluvy bola najvyššia prípustná výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru upravená nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., v §1a ods. 1, podľa ktorej odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4, pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Na základe podkladov ministerstva financií SR na stránke www.mfsr.sk o súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 3. štvrtrok 2015 je stanovená výška priemernej RPMN na hodnotu 29,89%. V zmysle § 1a ods. 1 je prípustná odplata vo výške dvojnásobku priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov stanovenej podľa §1 ods. 4. Zmluva obsahuje RPMN vo výške 23,2% a odplatu 20,86%. Z uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že výška odplaty je v zákonomnom rozmedzí, preto nespĺňa žalobcom definované kritérium rozporu s dobrými mravmi.

Žalovaný dáva do pozornosti súdu Uznesenie NS SR zo dňa 22.02.2018, sp.zn. 3 Cdo/146/2017, v ktorom sa súd vyjadril k náležitosti rozkladu splátok: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Na základe vyššie uvedených skutočností nepovažuje žalobu za dôvodnú, keďže žalobca neuniesol dôkazné bremeno a navrhuje, aby súd zamietol žalobu v celom rozsahu a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

4. Žalobca vo svojom ďalšom vyjadrení - replike doručenej súdu dňa 25.04.2019 sa pridriava argumentácie ohľadne vzniku bezdôvodného obohatenia, ktoré je objektívneho charakteru a predpokladom jeho vzniku nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie, podstatné je iba to, že stav obohatenia vznikol. Ak žalovaný spochybňuje aj výšku bezdôvodného obohatenia, je potrebné preukázať vrátené sumy 32,46 Eur a sumy 25,92 Eur. Zo žalovaným predložených listín - prehľad čerpania a úhrad žalobcu, uvedené nevyplýva, žalobca popiera pravosť súkromnej listiny, ak žalovaný

zaslal na účet žalovaného celkom sumu 58,38 Eur, konal tak bez právneho dôvodu (doposiaľ neuviedol dôvod), pričom právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí v lehote 2 rokov odo dňa, kedy sa oprávnený o bezdôvodnom obohatení a o osobe obohateného dozvedel. Okrem už uvedených nedostatkov zmluvy o spotrebiteľskom úvere (absencia rozpisu splátok, doby trvania zmluvy, neplatnosť dojednania úrokovej sadzby) uvádza, že zmluva obsahuje nesprávnu RPMN a absentuje adresa na podávanie sťažností a reklamácií. Podľa výpočtu pomocou interaktívnej kalkulačky, výsledná RPMN je vo výške 24,83 %, zatiaľ čo žalovaný v zmluve uviedol údaj 23,20 %. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. vyžaduje okrem uvedenia RPMN aj uvedenie všetkých predpokladov, ktoré boli na výpočet RPMN použité. Nakoľko požadované predpoklady použité na výpočet RPMN uvedené nie sú, nie je možné overiť tak správnosť výpočtu RPMN. Poukazuje na rozhodnutie KS Trnava zo dňa 25.06.2018 sp. zn.23Co/259/2017. Žalobca má za to, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou v súlade s § 7ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Veriteľ zisťoval čistý mesačný príjem žalobcu, žiadne iné osobné údaje o žalobcovi, jeho rodinnom stave nezistil, nevykonal žiadny dopyt z dostupných databáz alebo registrov na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať úver, nepozná tak objem jeho výdavkov, na základe čoho nemôže urobiť záver o schopnosti splácať úver. Takéto konanie možno považovať za hrubé porušenie povinností v zmysle horeuvedeného ustanovenia, ktoré má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

5. Žalovaný súdu zaslal vyjadrenie zo dňa 03.09.2019 spolu s ospravedlnením neúčasti na nariadenom pojednávaní. Opakovane uvádza, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky. Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018, pričom obdobne je možné aplikovať aj pri posudzovaní splnenia náležitostí spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona 129/2010 Z. z., v zmysle ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, žalobca má za to, že termín konečnej splatnosti úveru nie je nevyhnutné určiť konkrétnym dátumom, ale postačuje vymedzenie iným určitým spôsobom, ktoré by bez akýchkoľvek ťažkostí a pochybností umožňovalo spotrebiteľovi tento dátum identifikovať.“ Žalovaný poukazuje, že postavenie žalobcu ako spotrebiteľa a ako slabšej strany neznamena, že tejto bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej, bez ohľadu na platné právo. V ostatnom sa pridriava už vyslovenej argumentácie vo svojom vyjadrení k žalobe.

6. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 04.09.2019, uvedeného pojednávania sa nezúčastnil žiaden z účastníkov, nakoľko tak zástupca žalobcu ako aj žalovaného svoju neprítomnosť žiadali ospravedlniť z dôvodu hospodárnosti a nezvyšovania nákladov spojených so súdnym konaním a súhlasili s rozhodnutím bez ich prítomnosti na pojednávaní. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to: žaloba zo dňa 14.06.2017, vyjadrenie žalovaného k žalobe zo dňa 31.01.2019, doplnenie vyjadrenia žalobcu - replika, ďalšie vyjadrenie žalovaného, Zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 11.01.2016, oznámenie o ukončení úverovej zmluvy 13.05 2016, predsporová výzva zo dňa 18.11.2016, prehľad platieb žalobcu, fotokópia dokladu žalobcu o prevode z účtu VÚB, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav:

7. Zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 11.01.2016 uzavretej medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom vyplýva, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru žalovaným ako veriteľom žalobcovi ako dlžníkovi vo výške istiny 479,- Eur, výška úrokovej sadzby bola 20,86 % ročne, RPMN 23,20 %, priemerná RPMN 29,89 %, celkovo sa zaviazal žalobca zaplatiť 574,80,- Eur, a to v 20-tich mesačných splátkach po 28,74,- Eur. Žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 479,- Eur, žalobca na uvedenú zmluvu splatil celkovo 574,80 Eur podľa vyjadrenia žalobcu, 576,96 Eur podľa vyjadrenia žalovaného. Nárok uplatňovaný žalobou vo výške 95,80 Eur tento uplatňuje ako bezdôvodné obohatenie vzniknuté na strane žalovaného ako následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti uvedeného úveru, požadovaná suma je tvorená rozdielom uhradených splátok zo strany žalobcu a poskytnutého úveru zo strany žalovaného, teda rozdiel 574,80 Eur - 479 Eur. Žalovaný uvedený nárok popiera, má za to, že zmluva obsahuje všetky zákonné náležitosti, navyše tvrdí, že žalobcovi po uhradení splátok úveru vrátil sumu vo výške 58,38 Eur.

8. Zmluva o úvere, z ktorej žalobca svoj nárok odvodzuje, je zmluvou o úvere upravenou v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Táto zmluva patrí podľa § 261 ods. 3 písm. d/ Obch. zák. medzi tzv. absolútne obchody, pre ktoré je daná pôsobnosť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Keďže však žalobca uzavrel predmetnú zmluvu ako spotrebiteľ, na dané právne vzťahy sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

9. Podľa § 290 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

Podľa § 291 ods.3 CSP , ak je spotrebiteľ zastúpený advokátom, ustanovenie § 296 sa nepoužije.

Podľa § 296 CSP spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú.

Podľa § 488 Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Podľa § 489 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 497 Zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Obchodný zákonník“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 499 Obchodného zákonníka, za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

Podľa § 1 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

Podľa § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 7 ods.1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

i) obsahovať úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbiach spotrebiteľského úveru.

k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

l) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak....

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s),z) a aa). písm. d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,

Podľa § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo z registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

10. Ustanovenie § 150 CSP zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, ide o procesnú

povinnosť, nesplnenie ktorej je sankcionované zväčša vo forme rýchlej straty sporu. Strany sporu majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu a je koncepčným predpokladom tzv. sudcovskej koncentrácie civilného sporového konania (§ 153 CSP). K žalobe je potrebné doložiť všetky listinné dôkazy na preukázanie tvrdení uvedených v žalobe. Preto súd nemôže vyzývať stranu na preukázanie svojich tvrdení (pri zachovaní zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti strán) a pri svojom rozhodovaní v merite veci vychádza z toho, čo strana v konaní preukáže, a to ku dňu, kedy rozhoduje. Súd môže len vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení, ak je to potrebné. Tu súd poukazuje aj na to, že na dôkazy predložené po vyhlásení rozsudku nie je možné prihliadať.

11. Medzi stranami nebolo sporné, že dňa 11. 01. 2016 uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere a zmluvu o revolvingovom úvere. Predmetom zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo poskytnutie úveru veriteľom (žalovaným) dlžníkovi (žalobcovi) vo výške istiny 479,- Eur, zároveň boli dohodnuté ďalšie náležitosti zmluvy, a to: výška úrokovej sadzby 20,86 % ročne, RPMN 23,20 %, priemerná RPMN 29,89 %, žalobca sa zaviazal zaplatiť celkovo sumu 574,80,- Eur, a to v 20-tich mesačných splátkach po 28,74,- Eur. Žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 479,- Eur, uvedené skutočnosti medzi stranami nie sú sporné. Nárok uplatňovaný žalobcom žalobným návrhom vo výške 95,80 Eur tento kvalifikuje ako bezdôvodné obohatenie vzniknuté následkom bezúročnosti a bezplatkovosti uvedeného úveru, požadovaná suma je tvorená rozdielom uhradených splátok zo strany žalobcu 574,80 Eur a poskytnutého úveru zo strany žalovaného 479,80 Eur. Žalovaný vo svojej obrane popiera existenciu chýbajúcich náležitostí zmluvy o úvere, pričom tvrdil, že celkovo žalobca zaplatil sumu 576,96 Eur, žalobcovi vratkami zo dňa 17.05.2016 a 12.07.2016 vrátil sumy 32,46 Eur a 25,92 Eur, celkovo 58,38 Eur. Sporným tak medzi stranami sporu zostalo, či zmluva uzatvorená medzi stranami obsahuje zákonom požadované náležitosti, resp. či je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov, ako aj výška prípadného bezdôvodného obohatenia.

12. Nesporná v danej veci je skutočnosť, že právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou zmluvou o úvere je vzťahom spotrebiteľským a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, Zákona č. 129/2010 Z. z., Zákona č. 250/2007 Z. z.), keďže žalovaný pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalobca vystupoval ako spotrebiteľ, pretože mu bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má potom špeciálna právna úprava, ktorou je Zákon o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa.

13. Zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Skúmaním uvedených obsahových náležitostí predmetnej zmluvy súd dospel k záveru, že ak v zmluve absentujú obsahové náležitosti v súlade s týmto zákonom, následkom porušenia tejto povinnosti je, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a, b) Zákona č. 129/2010 Z.z.).

14. Súd zistil, že spornou náležitosťou je výška RPMN, ktorá je podľa názoru súdu vypočítaná na základe nepreskúmateľných parametrov. Povinnou náležitosťou zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. okrem uvedenia RPMN je aj uvedenie všetkých predpokladov, ktoré boli na výpočet RPMN použité. Nakoľko súdu nie je zjavné, z akých parametrov vychádzal žalovaný, keď v zmluve uviedol pri RPMN údaj 23,20 %, nie je možné uvedený údaj podrobiť preskúmaniu správnosti. Súd dodáva, že cieľom ustanovenia § 11 v spojení s § 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch je ochrana spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, priamo v nej, poskytnúť všetky relevantné údaje, na základe ktorých sa spotrebiteľ rozhoduje, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie, keďže uvedené údaje predstavujú informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zvážiť. Nakoľko tak nie je možné overiť správnosť

výpočtu RPMN bez uvedenia všetkých predpokladov, ktoré boli na výpočet RPMN použité, absencia uvedených náležitostí je rovnako postihovaná podľa § 11 ods.1 písm. d Zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úverov.

15. Zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) údaj o dobe trvania zmluvy. Termín splatnosti namietaný žalobcom je síce uvedený v zmluve, a to dátumom 20.09.2017, avšak údaj o dobe trvania zmluvy absentuje. Nakoľko zákon výslovne stanovuje oba údaje, nie je možné uvedený údaj v zmluve neuvádzať.

16. Posudzovaním ďalších obsahových náležitostí v zmluvách súd zistil, že rovnako absentuje v zmluve výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov zmysle § 9 ods. 2 písm. l) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). V zmluve o úvere sa uvádza len výška mesačnej splátky 28,74 Eur bez bližšej špecifikácie, t. j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Uvedené pritom nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úrokov a poplatkov. Účelom náležitostí ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) Zákona o spotrebiteľských úveroch je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho plátbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy. Súd pritom uvádza, že od účinnosti zákona č. 279/2017 Z.z. odo dňa 01.05.2018 sa uvedenou novelou upustilo od požiadavky členenia splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, avšak uvedený úverový vzťah bol založený pred účinnosťou uvedenej novely a preto je potrebné ho posudzovať podľa úpravy dovtedy platnej, ktorá členenie splátky na istiny, úrokov a iných poplatkov striktno vyžadovala pod následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti.

17. Súd sa taktiež zaoberal aj dohodnutou úrokovou sadzbou. Pokiaľ ide o výšku dohodnutého úroku z úveru, jeho sadzba v danom prípade predstavovala 20,86 % ročne. Z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou od 1 roka do 5 rokov v januári 2016 činil úrok 9,51% p.a. Z toho je zrejmé, že ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi v danom prípade viac ako dvojnásobne prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009).

18. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Na kategóriu dobrých mravov treba osobitný dôraz klásť pri spotrebiteľských zmluvách. Pojem dobré mravy Občiansky zákonník nedefinuje. Je tomu tak preto, lebo dobré mravy podliehajú spoločenskému vývoju, ale tiež preto, že vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ich vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno označiť za činnosť proti dobrým mravom.

19. Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností. V danom prípade teda ide o neprimerané vysoké úroky, ktoré boli dojednané v rozpore dobrými mravmi, preto je s poukazom na

ust. §39 OZ (Občianskeho zákonníka) zmluva o pôžičke v časti odplaty neplatným právnym úkonom. Aj vzhľadom na vyššie uvedené závery súd považoval dohodu o výške úrokov za absolútne neplatnú (§41 Občianskeho zákonníka) a z tohto dôvodu súd vyvodil záver, že v zmluve absentuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch a preto sa úver aj z uvedeného dôvodu považuje podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov.

20. V zmluve tiež chýba náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm.

c) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to adresa veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Súd poukazuje na to, že keďže ide o náležitosť zmluvy vyžadovanú zákonom, uvedený údaj musí byť uvedený zreteľne a výslovne v rámci ustanovení zmluvy, uvedený nedostatok nepostačuje uviesť ani v zmluvných dojednaniach, ktoré žalobca výslovne nepodpísal.

21. Ďalej súd zistil, že žalovaný nekonal s odbornou starostlivosťou a hrubo porušil svoje povinnosti pri uzatváraní úverovej zmluvy. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreskúmal bonitu žalobcu, resp. zisťoval iba jeho zamestnávateľa, výšku príjmu, nie je zrejmé, z akých dokumentov pritom vychádzal, neskúmal záväzky dlžníka, jeho rodinný stav, nevykonal lustrácie žalobcu v príslušných evidenciách, čím by získal ucelený obraz o sociálno-ekonomickej situácii žalobcu, na základe čoho má súd za to, že žalovaný nepreukázal, že by relevantne posudzoval schopnosti splácať úver žalobcom.

22. Ako už súd uviedol, v prejednávanom prípade sa spotrebiteľský úver vyplývajúci zo zmluvy poskytnutý žalovaným žalobcovi považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) a ods.2 Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nemal nárok na zaplatenie úroku z úveru, poplatkov za poskytnutie úveru, ani žiadnych iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru. Zo skutkového tvrdenia žalobcu vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému na uvedenú zmluvu celkom sumu 574,80 Eur, žalovaný uviedol vo svojom vyjadrení zo dňa 31.01.2019, že celková suma zaplatená žalobcom v úhrne predstavuje čiastku 518,58 Eur, a to po započítaní vratky zo dňa 17.05.2016 vo výške 32,46 Eur a vratky zo dňa 12.07.2016 vo výške 25,92 Eur. Vratky súm 25,92 Eur a 32,96 Eur, celkovo teda 58,38 Eur má súd zo strany žalovaného preukázané, a to kópiou bankového prevodu z účtu žalovaného s uvedeným variabilným symbolom čísla úverovej zmluvy. Aj keď žalobca uvedenú skutočnosť ohľadne vratiek namietal, žiaden relevantný dôkaz súdu nepredložil, v podaní obsahujúcom ospravedlnenie z pojednávania zo dňa 04.09.2019 súhlasil s pojednávaním bez prítomnosti, čím si zmaril možnosť preukázať svoje tvrdenia (o nevrátení súm 58,38 Eur). Na základe uvedeného tak súd tak má za preukázané, že celková suma úhrad zo strany žalobcu (po započítaní vrátenej sumy 58,38 Eur) tak predstavuje žalovaným preukázanú sumu 518,58 Eur. Žalobcovi bol poskytnutý úver v celkovej sume 479,00 Eur. Rozdiel medzi uvedenými sumami vo výške 39,58 Eur (518,58 Eur - 479 Eur) tak predstavuje požadované bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, nakoľko o túto sumu viac žalobca plnil bez právneho dôvodu, keďže pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov nebol povinný plniť žalovanému viac ako sumu poskytnutých úverov. Na základe takto preukázaného plnenia súd ustálil výšku vzniknutého bezdôvodného obohatenia a uložil povinnosť žalovanému vo výroku I. uvedenú sumu uhradiť žalobcovi, pričom vo zvyšku uplatnený nárok ako nepreukázaný zamietol.

23. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov považoval súd žalobu za dôvodnú v časti, a to v rozsahu 39,58 Eur, preto jej vo výroku I. rozsudku vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 39,58 Eur, a to v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 CSP. Vo zvyšnej časti súd nárok vo výroku II. rozsudku zamietol.

24. V prípade, ak sa súd v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou strán konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

25. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením

peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

26. Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

27. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (hlavné refinančné operácie) ku dňu 02. 12. 2016 bola vo výške 0,00 %.

28. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, má voči nemu žalobca nárok aj na úrok z omeškania. Keďže pri prejednávanom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je v právnom predpise ustanovený čas plnenia, treba podľa § 563 OZ vychádzať z toho, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o plnenie. Žalobca preukázal, že vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to predsporovou výzvou zo dňa 18. 11. 2016, v ktorej súčasne poskytol žalovanému primeranú 14 dňovú lehotu na plnenie. Súd teda zaviazal žalovaného, okrem vyššie uvedenej istiny, zaplatiť úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 39,58 Eur tak, ako je uvedené vo výrokovej časti I. tohto rozsudku. Žalovaný sa podľa žalobcu dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu dňom 02. 12. 2016, a keďže žalovaný túto skutočnosť nerozporoval, súd priznal žalobcovi úrok z omeškania od 02. 12. 2016 do zaplatenia.

29. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z rozhodnutia vo veci samej, teda zo skutočnosti, že žalobcovi bola z celkovo z uplatňovanej istiny vo výške 95,80 Eur priznaná istina vo výške 39,58 Eur spolu s príslušným úrokom z omeškania. Z uvedeného potom úspech žalobcu predstavuje 41,31 z uplatnenej sumy 95,80 Eur. Žalobca bol v konaní tak čiastočne úspešný v rozsahu 41,31% a žalovaný v rozsahu 58,69 %. Vzhľadom na pomer úspechu v konaní súd priznal prevažne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 17,38% (58,69%-41,31 %). Pri vyčíslení konečného úspechu žalobcu súd nezohľadňoval úroky z omeškania, nakoľko tieto neboli samostatným predmetom konania, ale sú len príslušenstvom, a teda pri posudzovaní miery úspechu nie je dôvod na nich prihliadať. Súd o výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Podanie treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden

rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolaciedôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

a/ neboli splnené procesné podmienky,

b/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e/ súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f/ súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g/ zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h/ rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a/ sa týkajú procesných podmienok,

b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.